butlleti d'informació

per catalunya
lliure i
socialista

ARA

edita:
FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 9 - desembre 1965

EL RÈGIM NO POT SUBSISTIR AMB EL DRET DE VAGA

L'organisme titella de les "Cortes Españolas" representa en aquests moments la comèdia del debat sobre l'art.222 del Codi Penal espanyol. Aquest article tipifica expressament la vaga dels obrers com un delicte de sedició. El nou text de l'article, que si el govern ho vol, serà aprovat per les "Cortes", intenta d'atenuar la inexorabilitat de la seva antiga redacció feixista introduint la bizantina distinció entre "conflicto laboral" i "huelga" (o sigui, la vaga). El "conflicto" no tindria caràcter polític ni de reivindicació de classe, seria merament un incident particular de l'anecdotari laboral. En canvi, la vaga, indiscutiblement il·lícita, seria quan els obrers atemptessin contra la seguretat de l'Estat, malmetessin la seva autoritat, trenquessin el "bon funcionament" de la vida diària, o danyessin la producció "nacional"... Es a dir, en qualsevol cas que el règim es vegi en perill de no poder dominar la situació, o sigui posat en evidència davant l'opinió i davant les forces que li donen suport perquè es mantingui el seu "ordre".

No és perquè sí, que el règim ha de fer aquestes comèdies legals -dret de vaga, llei de premsa, etc.- que no havia de fer temps enrera. Ens trobem amb això, segurament, davant un dels fenòmens més característics de l'hora actual: el desbordament que el règim està sofrint en les seves estructures polítiques, jurídiques i socials. La realitat, la catalana i la espanyola, desmenteixen cada dia les institucions, els ideals, les dèries i els slogans oficials. En aquest sentit, la punta de la lluita es portada pels obrers i pels estudiants. Les protestes diàries, cada cop més decidides, dels representants obrers davant els patrons, la seva acció, cada cop més descarada, dins l'àmbit de la mateixa C.N.S. franquista, la constitució de forces sindicalistes joves i vigoroses, l'acció esporàdica de tots els obrers, com a Terrassa, fa un temps, i sobretot el fet que, diàriament, hi ha vagues i conflictes en una fàbrica o altra, en un indret o en un altre (10.000 minaires a Astúries, actualment), així com el creixent enfrontament universitari al SEU i a les disposicions de les autoritats franquistes -de què informem en aquest mateix número-, fan néixer la sensació que s'està creant un estat de fet irreversible. Irreversible perquè també ho és la necessitat del règim de presentar-se amb vestits democràtics en la política neocapitalista europea. Però els qui ens trobem cada dia sota la seva dictadura, no ens podem enganyar. Ni una autèntica llibertat de premsa, ni una autèntica llibertat de vaga no podran ésser mai compatibles amb el règim franquista. Els qui creuen i esperen -il·lusament o còmplicement- en l'evolució progressiva del règim, que pensin que hi ha una barrera insalvable per a aquesta evolució: precisament la llibertat i la veritat reals. Un règim i un Estat fonamentats en la injustícia, la mentida i l'opressió, no poden resistir ni la llibertat dels homes, ni la llibertat de les idees, ni la seva veritat. D'una manera o d'una altra ha d'intentar de controlar-les i d'ofegar-les. Sortirà la llei de premsa, com un intent de dissimular l'opressió de les idees, i així el Sr.Fraga es pensarà que ja pot anar a Itàlia sense que l'escridassin; seran reformats l'art.222 i moltes altres coses, de manera que no resulti tan evident en la lletra l'opressió de la classe obrera, i així el Sr.Solís es pensi que ja pot presentar-se a l'O.I.T. sense que l'escri

dassin, com li va passar fa un temps. Però ni els treballadors ni ningú no posarem mai cap esperança en utòpiques obertures del règim. Les obertures, les fem nosaltres lluitant, arriscant-nos, a la fàbrica i al carrer. Ens guanyarem la llibertat pam a pam, dia a dia, sense decaure un sol instant, sense enlluernar-nos per les aparents reculades de la dictadura, que només demostren la força de la nostra lluita, la seva feblesa, i el camí de la seva ruïna.

LA PREMSA I EL PROBLEMA NACIONAL CATALÀ - El deixeble d'Ortega y Gasset, Julián Marías, publica al "Noticiero Universal" una sèrie d'articles titulada "Consideración de Cataluña", l'onzè dels quals és del 25 de novembre. A la propaganda espanyolista, dogmàtica i desacreditada, del règim, s'afegeixen ara les secrecions nacionalistes del tipus com les de Julián Marías al "Ciero", que intenta, amb aire "compensiu" i condescendent de fer veure que la salvació de Catalunya és Espanya. Així mateix, al núm. d'octubre de "Destino" (que ja ens té avesats al seu doble joc col·laboracionista), el Sr. Américo Castro declara que no hi ha cap raó de pes pr a creure que Catalunya i Castella són entitats diferents. D'altra banda, des d'una posició que pretén de ser esquerrana, Antoni Pérez afirma tranquil·lament al núm. 37 de "Promos", que no existeix cap comunitat catalana. Cap dels treballs que hem esmentat, ni d'altres que s'han produït d'un temps ençà, no és científicament prou seriós perquè ens doni per a fer-ne una anàlisi. La seva documentació és escassa o nul·la; les seves afirmacions, apriorístiques i sense demostració. Són treballs plens de deformacions i de silencis flagrants. Són, doncs, intel·lectualment deshonestos. I, èticament, també, perquè s'aprofiten de la impossibilitat de rèplica en igualtat de condicions que el franquisme els garanteix. Però, demostren que un dels ressorts fonamentals de l'alçament feixista espanyol del 1936, davant la llibertat que Catalunya començava a gaudir, continua ben viu. Sia de la dreta, o d'una esquerra lamentablement xovinista, l'intel·lectual espanyol no admet autènticament la llibertat per al nostre país. I, allò que és pitjor, és que alguna gent d'aquí responguin també (conscientment, o no), als estímuls d'aquest nacionalisme espanyol opressor.

L'ONZE DE SETEMBRE L'onze de setembre, seguint una tradició recomençada l'any passat, va ser convocada una manifestació a l'antic emplaçament de l'estàtua de Casanova. L'èxit aconseguit l'any passat, que fou l'inici de moltes altres manifestacions i actes de protesta que s'han anat succeint fins ara sense interrupció (manifestacions obreres a la Via Laietana, estudiantils, per a l'abat Escarré, etc.) va fer mobilitzar una importantíssima força policíaca, que, per tal d'impedir la concentració de gent, prohibí el pas a partir d'una distància de tres carrers per tots els llocs que portaven a l'encreuament Rda. Sant Pere-Alí Bey-Girona. Malgrat les multes de 25.000 ptes. imposades l'any passat a una vintena de manifestants, hi acudiren molts centenars de persones. L'àmplia zona ocupada militarment impedí, amb tot, una concentració important. L'acte ha estat molt comentat a tot Barcelona i per la premsa estrangera.

Cal també esmentar la gran bandera catalana que va ser instal·lada a la torre de les aigües de Sabadell.

El dia 2 de novembre van empresonar Lluís M. Sunyer Vilar, per haver-se negat a pagar la multa de 25.000 ptes. que el governador li va imposar arran de la manifestació de l'any passat. Durant aquests trenta dies d'empresonament governatiu no li és permès de rebre cap mena de visita. La seva coratjosa actitud ens ha de servir d'exemple a tots. Fem arribar a la seva muller la nostra solidaritat en aquests moments (domicili: Sardenya nº 171, Barcelona).

ELS 25 ANYS DE L'ASSASSINAT DE COMPANYS El 15 d'octubre ha fet 25 anys de la mort del president Companys a mans del franquisme, amb la col·laboració de la Gestapo alemanya. Aquest aniversari ha estat recordat pels catalans: missa del 22 d'octubre a Pompeia, pintades de parets a diferents indrets de Catalunya, etc. Cal remarcar d'una manera especial el número de la revista "Som" (editada a França), dedicat exclusivament a parlar d'ell, perquè la visió que en dóna és molt completa i objectiva. Els actes de protesta per l'assassinat del nostre president continuaran al llarg de tot aquest any.

CONTINUA LA REPRESSIÓ CONTRA LA CLASSE OBRERA A primers de novembre han estat jutjats els sindicalistes catalans detinguts per la manifestació davant l'edifici dels "Sindicatos verticales", del 23 de febrer d'enguany (veure "Ara" nº 7). Les sentències han oscil·lat entre multes i sis mesos de presidi.

Sota fiança de 100.000 pts. per a cada un han estat deixats en llibertat provisional, els també militants obrers, Pujol, Carvajal, Elhombre, i Martínez, acusats de formar part de l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya (veure "Ara" nº 8).

La constant persecució contra els elements més conscients de la classe treballadora, demostra, per si algú encara no ho veia prou clar, que la "liberalización" és una fal·làcia. El delicte d'aquests homes és d'haver lluitat per unes reivindicacions mínimes, assolides ja fa molt de temps fins i tot a la majoria de països més reaccionaris del món occidental.

TERRORISME GOVERNATIU El grup de xoc carlí, pagat i protegit pel governador de Barcelona, famós per la seva intervenció violenta a la manifestació del Primer de Maig i a la de la Plaça de Sant Jaume, contra l'exili de l'abat Escarré, ha tornat a actuar els darrers dies d'octubre amb motiu del cicle de conferències del frare belga Evèly. Les circumstàncies d'aquest nou cop de força governatiu, són prou conegudes. Cal remarcar, però, dos fets: Primer: que l'oposició entre el bloc catòlic integrista i el que podríem anomenar progressista es fa cada cop més cantelluda. Segon: que, en ser, aquesta vegada, estrangera la víctima, l'agressió ha adquirit un abast internacional que ha posat en situació delicada el govern davant l'Estat belga i el Vaticà. Les protestes del Consolat i l'Ambaixada belgues i les de la nunciatura de Madrid han tingut com a conseqüència immediata la destitució del cap de la "jefatura" de policia de Barcelona, i han constituït, a més, una "taca" en el full de serveis del governador. El Sr. Ibañez Freire, aquest cop, no ha calculat prou bé la jugada.

LA COMÈDIA DE SALAZAR Una vegada més, s'han celebrat eleccions a Portugal. Com sempre, d'ençà que existeix la dictadura de Salazar, han triomfat els candidats governamentals. Es cert que durant la campanya electoral, és aixecada la censura de premsa, però cal fer notar l'adulteració de les llistes electorals on, sistematicament hom oblida d'incloure ciutadans amb dret a vot, mentre, en canvi, hi figuren una bona quantitat de difunts. Malgrat això, la victòria podria recaure ben fàcilment en l'oposició si una sèrie de coaccions no fessin pràcticament impossible el desenvolupament normal dels comicis. Es per això que, a les darreres eleccions a diputats, una vegada més, els candidats de la coalició democràtica s'han hagut de retirar.

Cal recordar que l'última vegada que un candidat de l'oposició intentà de plantar cara fins a l'últim moment (el general Humberto Delgado, a les eleccions presidencials del 1958) s'hagué de refugiar a l'ambaixada del Brasil i exiliar-se. Finalment, a començaments d'aquest any, fou assassinat a la província de Badajoz, quan pretenia de retornar clandestinament a Portugal.

CRÒNICA UNIVERSITÀRIA Ja hem informat als darrers "Ara" dels fets del curs passat. De llavors ençà la situació ha evolucionat de la següent manera:

=. La reacció del Govern per a solucionar el gros problema plantejat, ha estat, d'una banda, de força: expulsió de cinc catedràtics de Madrid i de Manuel Sacristán de Barcelona; judici contra els delegats de Facultat de Barcelona, per suposades injúries contra Fraga Iribarne (un document en què protestaven de la mala informació sistemàtica dels fets universitaris per part de la premsa); nomenament de noves jerarquies acadèmiques de "línia dura" (com, a Barcelona, nou rector: el falangista García Valdecasas, que l'any 1957 -el del Paranimf que inicià el procés que ha portat fins a la situació actual- ja havia dirigit la "pacificació"); nou vice-rector: Fénech, ex-membre dels grups de xoc de la Falange, etc.; desplegament d'un considerable aparat policíac dins la Universitat (a la de Barcelona, 50 nous bidells-policies); prohibició de totes les revistes i butlletins....

D'altra banda, una aparent obertura: la reforma del SEU, o sigui, la "Ley de Asocia

ciones Profesionales de Estudiantes". El butlletí de FNEC d'aquest octubre es consagrava exclusivament a analitzar punt per punt els textos oficials en què la "Ley" fou promulgada (decret de 5 abril i ordre complementària de 7 juny). Concloïa, de l'anàlisi molt conscienciosa, que era obligat un rebuig total. D'entrada, per la manera de procedir, sense consultar per res ningú representatiu dels estudiants. Després, pel contingut en ell mateix de la "Ley", la qual, en donar grans atribucions a les autoritats acadèmiques sobre el sindicat i en situar al capdamunt una Comissaria depenent de la "Secretaría General del Movimiento", comportaria, a la realitat, el control total de les eleccions i de la tasca del sindicat, i per tant, la mateixa impossibilitat de desenvolupament democràtic de sempre. Acabava amb la següent exhortació:

"Mantinguem la nostra posició ferma de total rebuig de la farsa sindical que "ens proposen i treballem per a fer realitat la nostra representació democrà- "tica a tots els nivells, i particularment, amb la nostra participació a les "properes eleccions democràtiques de les assemblees lliures d'estudiants".

=. I, certament, aquestes mesures, a causa de l'alt nivell que ha atès la presa de consciència dels estudiants, han tingut efectes contraris a allò que perseguien: ha quedat consumat el trencament amb el SEU.

Hom ha anat d'una manera decidida a la constitució d'un sindicat completament autònom, organitzat segons una estrica democràcia, i ara podem ja parlar d'un èxit gairebé rodó, sobretot a la universitat de Barcelona. Les eleccions democràtiques han comptat amb un gran nombre de candidats i amb una participació massiva a les votacions; n'han sortit uns quadres dirigents que, en efecte, duen a terme les activitats que els pertoquen (tot i que, com informem més avall, les amenaces de càstig, i, encara, els intents efectius de càstig, no han pas mancat).

El govern, però, ha volgut tirar endavant fos com fos, les seves associacions, acudint als recursos o més brutals o més refinats, de coacció (imposació de votacions, amb sanció als possibles no votants; anomenament forçat de candidats; pressió sobre els becaris i els hostatjats a residències universitàries del SEU,etc.). El boicot, amb tot, ha estat gairebé general. Les dades concretes dels percentatges de votants als principals centres de Barcelona són prou explícites:

	% votants	% en blanc
Arquitectura:	8,5	93
Dret:	23	78,8
Ciències:	29	94,48
Econòmiques:	16	97,4
Medicina:	100	97,7
Enginyers industr.Barna.:	17	72,6
Filosofia i Lletres:	8,45	97

Pel que fa a les altres universitats de l'Estat, a diferència de Barcelona, hom ha anat a votar, però una gran majoria (en general del 90 al 95%) han votat en blanc.

Entre els professors, l'inconformisme s'estén cada cop més. A les expulsions damunt esmentades, respongueren la dimissió de Valverde (Barcelona) i la sol·licitud d'excedència de Tovar (Madrid) i una carta de protesta col·lectiva signada per un gran nombre de professors. Les jerarquies acadèmiques (rectors, degans, etc.) imposades, topen ja amb una resistència decidida. Darrerament, sabem que els claustres d'Arquitectura i de Filosofia i Lletres de Barcelona, s'han manifestat en el sentit que no es prestarien a aplicar les possibles mesures de sanció.

La solidaritat entre professors i estudiants és ja un fet, i d'una importància decisiva.

A darrera hora, els expedients contra García Miralles, subdelegat de 4rt.curs d'Enginyers, i contra Albert Coromines, delegat de tota l'Escola, així com els que sembla que han estat oberts contra els delegats d'Arquitectura i de Medicina, i l'anunci, primer, per al 3, després per al 17 de desembre, de la celebració del judici ja esmentat, contra els delegats del curs anterior, obren pa s a una situació molt tensa en què cal, més que mai, una solidaritat estreta. Davant aquesta solidaritat, que creiem que existeix, les mesures repressives no tenen res a fer.

===